

1. WtKST

Skole.	Trinn.	Elevnummer.	Kjønn.		Det første språket du lærte.	
	7	a662	Jente ☐	Gutt ☐	Norsk ☒	Annet ☐

Ekte hunters

Bestefaren min fortalte meg og Ludvig om en gammel skatt. Han satt krokrygget på en misfarget krakk. Vi satt på gulvet foran han, akkurat som vi gjorde da vi var seks. Øynene våre var klistret til trynet hans, som om han var Michael Jackson. Han sluttet det hele med å si at skatten var her i nabolaget. Ludvig ga fra seg et høyt gisp. Jeg bare himlet med øynene. Bestefar flirte motvillig. Munnen hans var klemte igjen, men jeg kunne se et lite smil.

Ludvig tok imot en liten notatblokk. Den så overraskende ny ut, som om den ble kjøpt og skrevet i dag. Han måtte så høyt at det hadde dannet seg et hav av spytt i munnen hans og det var på vei ut. En foss av spytt skulle til å strømme ned på notatblokken. Jeg trakk blokken raskt til meg, så spyttfossen landet på den hullede dongeribuxen hans.

Bestefar sjekket klokken. "Time to go!" sa han utålmodig. "Bestefar.. vi er ikke ti år lenger. Skattejakt, srr?" sa jeg overlegent. Han nikket bort på Ludvig som allerede var på vei ut døren. Det var midt på dagen. Ettermiddagslyset ankom byen elegant. Ludvig tok til seg boken irritert og bladde raskt gjennom sidene, før han bladde tilbake på første side igjen. Han gikk med raske skritt bortover grusveien. Jeg måtte småløpe etter han, ettersom han gikk utrolig fort.

Tiden fløy forbi og det hadde allerede lagt seg et grått teppe over himmelen. Plutselig stivnet vi begge til av skrekk. Jeg ble helt hvit i ansiktet, som om jeg nettopp hadde sett et spøkelse. En mørk skikkelse kom sakte mot oss. Det var ingen gatelys i området og det var blitt såpass mørkt, så vi kunne ikke se hvem det var. Skikkelsen ble større og større jo nærmere den kom. "K-k-kanskje vi burde l-løpe...?" sa Ludvig nervøst. Jeg nikket uten å flytte blikket fra den mørke skikkelsen. Ludvig spurtet bortover grusveien med meg på slep. Jeg er litt smålubben og kondisen min er ikke akkurat på sitt beste, så det var litt av et syn. Vi er ikke akkurat de tøffeste gutta i byen heller.

Da vi hadde løpt et lite stykke, stoppet Ludvig. Jeg skrek av smerte. Det tok lang tid før jeg fikk tilbake pusten min. Ludvig så seg desperat rundt. "Hvor er boken?!" hvinte han som en gal gris. "Pøh, vi klarer oss uten den!" sa jeg andpusten. Ludvig snudde seg mot meg og ga meg et skremmende blikk. "Vi kan ikke gå på skattejakt uten et kart!" skrek han. Akkurat i det jeg skulle til å roe han ned hørte jeg en skarp latter. Det skar i ørene mine. "Leter dere etter denne?" Jeg kjente straks igjen stemmen. Det var Alexis, drittungen som bor rett over veien. Ludvig freste surt mot henne. Hun lo så det sprutet snørr ut av nesen hennes. "Få den!" brølte Ludvig, før han satte fart mot henne. "Ludvig.. relax, bare spør henne om å få boken!" sa jeg irritert, men rolig. Det tydet ikke på at Ludvig hørte på meg, for han var allerede på vei mot Alexis. Hun så ikke ut til å bry seg noe særlig. Alexis bare sto der og stirret rart på Ludvig som løp bjeffende mot henne. "Har du fulgt etter oss helt hit?!" skrek Ludvig av all sin makt. Alexis hevet det høyre øyenbrynet og ristet på hodet. Akkurat i det jeg skulle til å stille henne et spørsmål, spottet jeg den mørke skikkelsen. Den sto ganske mange meter unna oss, så man kunne så vidt se den. Ærlig talt tror jeg ikke på spøkelser, eller jeg trodde ikke på spøkelser, men dette fikk meg til å tvile. Hjertet mitt begynte å dunke. Det føltes som om det skulle gå av en bombe. Ansiktet mitt var hvitt som papir og jeg er sikker på at jeg svettet flere liter. Ludvig flyttet blikket fra Alexis til meg. "Erlend, går det bra? Du er helt hvit i trynet!" sa Ludvig bekymret. Jeg prøvde å si noe, men jeg fikk ikke ut et ord. "L-Ludvig.. d-det var ikke Alexis som f-f-fulgte etter oss.." Stemmen min skalv. Ludvig begynte å klø seg i skjegget han ikke hadde. "Hva skjer Erlend?" Jeg så at han begynte å bli redd. Alexis himlet med øynene. "Du er så pinglete, Erlend. Vær litt mann, voks opp!" sa hun mens hun lo den irriterende latteren sin. "Det sier du? Du har så vidt fylt ni!" slang Ludvig tilbake. Plutselig ble det helt stille.

Det siste jeg så den natten, var en mann i en lang, grå kappe.

Tilbakemelding: Kjempebra skrevet fortelling. Veldig mange bra beskrivelser og bruk av adjektiv. Veldig spennende og en fin, åpen slutt. Det eneste jeg skulle ønske er at overskriften (Som for øvrig er veldig bra og som gir uttrykk for noe spennende som skal komme) kunne kommet enda tydeligere frem i teksten. Hvem er de ekte hunters?

